

[Clausager.]

visse private Arbejder er hjulpet ved Statsstøtte, og dertil kommer saa den beskyttede Industri, den Hjemmeindustri, som Regeringen har haft en mærkelig Forkærlighed for at beskytte, ikke paa een Maade, men paa to Maader, nemlig ikke blot ved at forhøje Toldafgifterne for mange vigtige Varer, der laves her i Landet, men ogsaa ved at begrænse Importen, saa de har faaet baade i Pose og i Sæk. Denne beskyttede Industri har haft Vind i Sejlene, den har kunnet laane Penge uden at bryde sig meget om Renten, til Udvidelse, til Køb af Maskiner, til fortsat Produktion, og paa den Maade er der skabt en Højkonjunktur i visse Kredse og for Resten ogsaa i store Dele af Befolkningen, fordi Regeringen har pumpet denne Købekraft ud, der slet ikke passer til vore Eksportindtægter her i Landet.

Vi har faaet et saa skævt Forhold, som tænkes kan; vi har faaet dyre Penge, fordi der lægges Beslag paa dem i høj Grad fra Steder, hvor man kan give, hvad det skal være, medens man andre Steder, navnlig i Eksporterhvervene, sukker under alt for høje Renter lige saavel som under de øvrige for høje Udgifter. Det er Regeringens store Forsyndelse, hvad den økonomiske Politik angaar, at den har ført en uligelig og uforstandig Politik. Man kan ikke have lav Rente eet Sted og høj Rente et andet Sted, man kan ikke have lav Arbejdsløn eet Sted og høj Arbejdsløn et andet Sted. Baade Penge og Folk gaar derhen, hvor de tjener mest, og det er Grunden til de forkvaklede Forhold, vi har her i Landet hist og her.

Denne Regering har ført en efter min Mening saare skæbnesvanger og uheldig økonomisk Politik. Den har ikke haft Øje for at støtte og styrke ved at mindske Byrderne for de svageste, den har tværtimod ønsket at forøge og forstærke Begunstigelserne for dem, der var velstillede i Forvejen. Det kan uden Overdrivelse siges, selv om det lyder stærkt, at under denne Regering er de rige blevet rigere og de fattige fattigere. Den har intet alvorligt villet gøre for at bøde paa dette Forhold. Det har kun mødt Haan og Spot, naar vi talte om at udligne Erhvervsforholdene saa godt, det lod sig gøre. Den har vendt det døve Øre til, ikke villet. Nu bærer denne Politik sin Frugt, og derfor siger vi: Skal man sætte ind for en lav Diskonto, en lav Rente, saa skal man begynde paa naturlig Maade fra Bunden med en Politik, der kan betyde flere Penge paa Markedet, større Udbud,

og ikke dette graadige Læggen Beslag paa dem baade her og der.

Jeg vil derfor slutte det, jeg har sagt, med at stille følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen, en kort Udtalelse, der rummer i en Nøddeskal noget af det sidste, jeg her har sagt:

„Idet Folketinget udtaler sin Mistillid til Regeringens økonomiske Politik, der modarbejder en almindelig Rentesænkning, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende nye Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget udtaler sin Mistillid til Regeringens økonomiske Politik, der modarbejder en almindelig Rentesænkning, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Foruden den oprindelige foreligger nu ogsaa denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen til Forhandling.

Hasle: I det Rentespørgsmaal, der er til Behandling i det høje Ting her i Dag, er der to Problemer, som jeg vil tillade mig at behandle særskilt, det ene mindre vidtrækkende end det andet.

Det første af de Problemer, der rejser sig, er Spørgsmaalet om Forholdet mellem Hovedstaden og det øvrige Land, om Forholdet mellem den Rentepolitik, som den højtærede Regering har ført inden for disse to Omraader af Landet. Der har jo alle Tider været en stærk Tilbøjelighed til at drage Kapital til København og derigennem skabe et lavere Renteniveau i Hovedstaden end ude i Landet. Det er en Tendens, som man maa beklage, men en Tendens, som er stærkt understreget af den Politik, som den højtærede Regering har ført — jeg tænker ikke mindst her paa Loven af 1. Maj 1933, der fastsatte, at Indlaansrenten for Indskud i Banker og Sparekasser skulde være ens for hele Landet. Den Rentesats, man satte, betød for Københavns Vedkommende nogenlunde en Akkviescering ved det bestaaende, men man berøvede derved Provensen den Mulighed, den tidligere havde haft for at holde paa sine Penge gennem en noget højere Indlaansrente.

Resultatet er heller ikke udeblevet. Paa Provensbankernes Generalforsamling i Maj Maaned i Aar udtalte Formanden, Bankdirektør Andersen, Aarhus Privatbank, at i Tidsrummet 1931—36 var Indskuddene i Banker og Sparekasser nogenlunde konstant,